

9/8 Prædiken til 9. søndag efter Trinitatis 2020. Lukas 12,32-48.

v/sognepræst Lili Susanne Kreiler Holm Andersen

Der er to muligheder for Evangelietekst at vælge imellem denne søndag, d. 9. søndag efter Trinitatis. En kort og en lang. Jeg har mange gange valgt den korte. Nu valgte jeg så den lange i dag. Og det gjorde jeg egentlig pga. dens slutning. En rigtig typisk Lukas slutning, hvor evangelisten Lukas har valgt nogle ord fra Jesus om det enkelte menneskes konkrete og etiske ansvar.

”Enhver, som har fået meget, skal der kræves meget af. Og den, der har fået meget betroet, skal der forlanges så meget mere af”.

Nogle mennesker er født til materiel rigdom, i kraft af dét, deres familie ejer. Andre er måske ikke født med en sølvske i munden, men til gengæld er de blevet velsignet med en god forstand. Eller et særligt talent. Eller nogle gode gener, en heldigt disponeret krop. Har man det hele på én gang, er man selvfølgelig utroligt heldig. Men jeg vil gerne slå et slag for, at Jesus mener andet og mere end det materielle og konkrete med dét, han siger. At det også kan være tro, man er blevet givet. Gennem sin opvækst, ind med modernismen, så at sige – eller som gave fra Gud senere i livet.

Sådan at ”enhver, som har fået meget tro givet, skal der kræves meget af. Og den, der har fået meget tro betroet, skal der forlanges så meget mere af”.

Ikke sådan at man skal give igen og gøre Gud tjenester og gode gerninger, for det kan man slet ikke. Men det skal forstås sådan, at hvis man selv har fået meget tro som gave, så kan man bede til Gud for andre, at de også må finde en fred i at få tro og tillid til Gud.

Hvad er tro?

I Hebræerbrevet i Det Nye Testamente siges det sådan her:

”Tro er fast tillid til det, der håbes på, overbevisning om det, der ikke ses”.

Tro er altså i Det Ny Testamente forbundet med tillid. Og håb. Og overbevisning om, at der godt kan være noget i verden, som man ikke kan se og ikke kan tage og føle på.

Det er den åndelige side af livet. Helligånden, som vi ikke kan se, men nok fornemme. Sandhedens Ånd.

Sidste søndag var der en tekst fra 1. Johannes brev, hvor der blev spurgt, hvordan man kan kende en sand ånd fra en falsk. Hvordan kan man afgøre, om det virkelig er Guds Ånd, den sande Ånd, der er tale om? Svaret lød, at hvis det er en ånd, der bekender, at Jesus er Kristus, så er det en sand ånd.

Enhver ånd, som bekender, at Jesus er Kristus, kommet i kød, er af Gud.

Vi skal altid være klar til at møde denne Sandhedens Ånd – og i sidste ende altid klar til at møde Kristus. Vi skal være klar til at møde Sandhedens Ånd, i én eller anden skikkelse, når vi går ud for at købe ind, når vi møder et menneske, der har brug for hjælp, når vi får en tilskyndelse, der siger os, hvad der vil være det rigtige at gøre i en given situation. Og vi skal være klar til at møde Kristus, når det endelig – én gang for alle – er tiden. Virkelig – Tiden.

Vi startede med slutningen af dagens tekst, men der er også begyndelsen. Her siger Jesus, at vi skal skaffe os nogle punge, der ikke slides op, sådan som vores almindelige punge og tegnebøger gør. Vi skal tænke mindre på de mange pengesedler, mønter og kort, som vi har i vores punge. Og tænke mere på skatten i Himlen, siger Jesus. Jeg har faktisk for nylig købt en ny pengepung. I boghandelen i Aarup. Den gamle var fuldstændig slidt op, fordi jeg altid gemmer gamle kvitteringer og andre mærkværdigheder i min pung, ud over alle de underlige medlemskort, jeg har. ”Er du medlem af kundeklubben”? bliver jeg ofte spurgt i diverse butikker. Øhh... det kan jeg ikke så godt huske!

Så roder jeg min pengepung igennem efter det rigtige kort. Hvis det altså er der. Det slider også. Den gamle pengepung havde jeg købt i Flensborg, kan jeg af én eller anden grund huske. For måske 15 år siden. Eller mere. Den havde ikke ret mange rum til kort. Den nye har uendeligt mange rum til kort. Og næsten ingen plads til kontanter. Sådan er det blevet, og det er måske udmærket. Jeg bruger lidt tid på det her, fordi jeg tror, mange har et særligt forhold til deres pung eller tegnebog, i hvert fald hvis man kommer lidt op i alder.

Jeg har én gang fået stjålet min pung. Da jeg steg ind i toget i myldretiden på Århus Banegård. Pungen blev stjålet op af tasken, selvom tasken var lukket med en lynlås. Da var jeg hjemløs, nærmest! Hvem var jeg så, uden alle disse kort. Kontanterne var én ting, men alle kortene! Kørekort, sygesikring, og alle de andre kort. Hjemløs, ja, sådan føltes det. Det er derfor, vi i dag får at vide, at vi skal skaffe os punge, der ikke slides op eller bliver væk. "Skaf jer punge, som ikke slides op, en uudtømmelig skat i himlene, hvor ingen tyv kommer, og intet møl ødelægger.

For hvor jeres skat er, dér vil også jeres hjerte være".

For hvad betyder jeres pung eller tegnebog og alle kortene, dén dag det virkelig bliver alvor, og vi skal sige farvel til selve livet? Pengene betyder meget for dén, der er virkelig fattig og har forpligtelser. Det ved Jesus da godt, og han henvender sig da også til dem, der faktisk har noget at sælge ud af og har mulighed for at hjælpe andre. "Sælg jeres ejendele og giv almisse".

Almisse betyder barmhjertighedsgave. Ordet almisse kommer fra et græsk ord, der betyder barmhjertighed. Hjælp andre med dét, du kan undvære. Og glæd dig over din skat i Himlen. Din skat af tro. Det var Evangelietekstens start – som hører uløseligt sammen med dens slutning:

"Enhver, som har fået meget, skal der kræves meget af. Og dén, der har fået meget betroet, skal der forlanges så meget mere af".

Og dét, hvad enten det gælder rigdom, evner – eller tro,

Amen.

Salmer:

402: [Den signede dag](#)

4: [Giv mig, Gud, en salmetunge](#)

367: [Vi rækker vore hænder frem](#)

728: [Du gav mig, o Herre](#)

29: [Spænd over os dit himmelsejl](#)